

dinge, som ere rettede imod Lovforslagets forskellige Punkter, som jeg har imødegaaet, og saa siger det ærede Medlem: jeg synes ikke om dette Forslag, men jeg vil have en Understøttelseslovgivning for Landarbejderne. Der er en Kløft, som det ærede Medlem ikke saa let kan komme over; thi det er en given Sag, at det ærede Medlem ikke har villet have noget ændret i mit Forslag, men vil over til en ganske anden Form og over til det modsatte af, hvad han indtil for ganske kort Tid tilbage, ja endnu for lidt siden, har villet. Derfor er det ikke ganske — hvad skal jeg sige? — gentilt at sige, at det er paa Grund af Urimeligheder, at han ikke ønsker dette Forslag, thi saa maatte han arbejde paa at fjerne Urimelighederne, som han slet ikke en Gang har nævnt. Saa vilde Forslaget blive godt; men i Stedet for vil det ærede Medlem have en ganske anden Lovgivning paa Grundlag af en offentlig Understøttelse. Saaledes forholder det sig. Jeg skal dog anføre, at det kun er ganske kort Tid siden, at det ærede Medlem var af den Mening, at vi burde have en Ulykkesforsikringslov for Landarbejderne, „der maa ikke gaa et Aar til Ende, inden vi faa den“, „vi maa ikke lade de fattige Arbejdere staa uden for“ — udtalte han. Det er ganske givet, at det er faa Dage siden, det ærede Medlem udtalte sig paa den Maade. Det ærede Medlem sagde: „Det forekommer mig ubegribeligt, at dette Ting, som fortrinsvis er valgt ved Landbrugernes Stemmer, er med til at vedtage en udelukke Landarbejderne fra Forsikringen.“ Senere sagde han: „Den Stilling, som Landarbejderne indtage, respekteres for Øjeblikket saa lidt, at man overhovedet tør vove at udelukke dem og kun tager Industriens Arbejdere med. Landarbejderne maa føle, at Arbejdernes Aristokrati er i Byerne og ikke paa Landet.“ Det blev ogsaa udtalt af det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at man skal give Landarbejderne samme Ulykkesforsikring som Byarbejderne. Det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) har meget indtrængende talt for Ulykkesforsikring, men i Dag talte det ærede Medlem for det stik modsatte af, hvad han før har talt for. Nu taler han om offentlig Understøttelse til Arbejderne, om hvilken Arbejdernes Repræsentanter her i Tinget have sagt, at den Løsning er værre end slet ingen. Det er altsaa i Virkeligheden slet ikke for at forskønne mit Forslag, at jeg har imødegaaet det ærede Medlem (Bojsen), men jeg har den bestemte Fornemmelse, at han har

udtalt sig saaledes om Enkelthederne i Forslaget eller betegnet visse Enkeltheder i Forslaget, saaledes som han har gjort, fordi han i Virkeligheden nu for Tiden er en ivrig Modstander af en virkelig Ulykkesforsikring for Landarbejderne. Jeg tror ogsaa, den Tale, det ærede Medlem nylig holdt, er det bedste Bevis for, at han ikke ønsker en saadan Forsikring, omendskønt han for 14 Dage siden var saa overmaade ivrig for at faa den. I den Henseende er der virkelig stor Forskel paa det ærede Medlem og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), thi *han* har ikke sagt, at han holdt paa Landarbejdernes Ulykkesforsikring. Det har derimod det ærede Medlem og hans Meningsfæller i en Række af Udtalelser, som ere saa stærke, at jeg slet ikke forstaaer den Forandring, der nu er foregaaet. Det have de udtalt, og det mener jeg dog, det vilde være berettiget at fastslaa ved denne Lejlighed, da man ogsaa fra den Side vil tilsidesætte Forsikringen for Landarbejderne for at arbejde hen til offentlig Understøttelse, hvor man ganske vist mod min Forventning synes at kunne faa Støtte fra en Side, fra hvilken jeg mente med Tiden at kunne faa Støtte for Landarbejderforsikringen. Der har været talt om Ubilligheden mod de fattige Landarbejdere, som ikke kom med under Industri-loven, og om, at „Landarbejderne ville blive i allerhøjeste Grad misfornøjede, naar de se, at der gøres Forskel i saadanne Tilfælde. Vi bør derfor ikke løse dette Spørgsmaal uden at tage Landarbejderne med ind under Loven, ellers vil der sikkert gaa lange Tider, før vi blive i Stand til at løse Spørgsmaalet.“ Der er den ene Række Udtalelser efter den anden. „Er der noget, der kan sætte Misnøje,“ sagde det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) i 1895, „er det sandelig en saadan Ting som at en Mand, der staaer paa Færseværket, faar Erstatning, medens en Arbejder, som falder ned fra en Halmstak, intet faar.“ I det hele taget er der indtil i Dag ja i det af ham indbragte Forslag kun udtalt Ønsket om en Ulykkesforsikring for Landarbejderne fra det ærede Medlems Side, og det er netop paa Grund af den overordentlig stærke Dadel, som fremkom — endogsaa paa Vers — her i Salen, fordi Landarbejderne ikke vare indfattede i Loven om Industrien, at jeg har gjort dette Forsøg. Hvis nu det ærede Medlem mente, at der er Ting at forandre i dette Forslag, kunde han jo rette sine Bestræbelser i den Retning; men at sige: